

»Le,« je odvrnil Mejko. »Tebe bo pa ata. Če pa ata udari, pa bolj boli.«

Zaspala sta. Ko sem ju šla odevat, sem Mejku tiho zašepetala:

»Daš malo potice?«

Miže in že v spanju mi je srdito odvrnil:

»Nič!«

Tako je potica dočakala še jutra in pri zajtrku je je bilo konec.

Hvala Bogu!

Pokažejo se pa ob taki priliki otroci!

J. E. Bogomil:

## Deset vprašanj.

### 9. Kam bi najrajši šli?

**M**ajnik je v deželi v vsej svoji lepoti in krasoti.

Ljubi maj, krasni maj,  
konec zime je sedaj!

Vi pa ugibate, kam bi šli na izlete? Mestni silite na deželo, z dežele pa v mesta. In ker bi radi veliko sveta videli, zato bi šli radi kdo ve kako daleč. Ljubljana in Bled, Kranj in Škofja Loka, Kamnik in Kamniška Bistrica, Novo mesto, Velike Lašče, Sveti Gregor, Kočevje, Maribor, Celje, Sveti Jošt in Šmarna gora, Sveti Primož in Sveti Kum, Ljubnik in Limbarska gora, Nova štifta, Trška gora in štajerski holmi ter gorice: vse to in še mnogo drugega je zdaj predmet vaših glasnih pogovorov in vaših skrivnih željâ. Na izlet, na izlet! Res, na izletih mnogo lepega vidite. Krasni spomini na izletne dni živé še leta in leta v vaših dušah; mnogo se take dni naučite, kar bo ostalo vse življenje vaša last. Na izlet, na izlet!

Mnogim je pa izlet že premalo. Sanjajo že o velikih mestih, ki jih bodo videli, o sinjem morju in z rakoplovom bi tudi že radi pohiteli do solnca, do lune, na zvezde. Kje je konec njih hrepenenja?

To je pa tudi res: o izletih sanjati in o tujini je lepo, a vselej in povsodi smo veseli, kadar slišimo besedo: Dom, domov! Prav isto, kar pravi pregovor: Ljubo doma, kdor ga ima. Kako nedopovedljivo bridko mora biti pri srcu tistemu, kdor mora govoriti s pesnikom:

Gorje, kdor nima doma,  
kdor ni nikjer sam svoj gospod;  
naj križem svet preroma,  
saj vendar tujec je povsod.

Zdaj pa drugo vprašanje, ko se ravno menimo, kam bi najrajši šli. Kakšne obraze bi vi naredili, če bi vas kdo vprašal: »S kakšno ljubeznijo kaj hodite v šolo?«

Vemo: mnogo je takih, ki jih šola veseli in so jim vsake počitnice predolge; kar s srčnim hrepenenjem vsak dan prestopajo šolski prag in vsaka bolezen jim je dvakrat huda, če zaradi nje ne morejo v šolo.

Poznamo pa tudi take, ki se skoro vsako jutro kremžijo, ker morajo v šolo, in bi nič ne rekli, če bi se še danes vse šole podrle. Vendar nam je šola vsem potrebna. Kakšna škoda, če bi je ne bilo!

Prav z istim, če ne še z večjim veseljem, morate pa obiskovati tudi cerkev. Če je šola hiša, kjer se naučimo mnogo koristnega za življenje, je pa cerkev hiša, kjer se učimo prav živeti za drugo, posmrtno življenje. Zato naj ne bo nedelje in naj ne bo praznika, da ne bi radi pohiteli k nedeljski službi božji. »Veselil sem se v tem, ker so mi rekli: v hišo Gospodovo pojdemo,« radi ponavljajmo s pevcem iz stare zaveze.

Sosedov Janez pa nekaj trosi, da bo šel z mamo na božjo pot. Tudi božja pot je nekaj lepega. Prijetno je doma iti v cerkev, mikavno je pa tudi, če včasih obiščemo kako bolj ali manj oddaljeno Marijino ali kakšno drugo romarsko ali božjepotno cerkev. Včasih le! Vsako leto enkrat bo zadostovalo?

Tam okrog godu sv. Nikolaja vas pa najbolj vleče do vaših botrov in botric, do stricev in tet in kaj vemo, do kakšnih ljudi še. Čutite namreč, da bi se dobilo kaj dobrega, če bi šli sami »nastavit«. O, le pojdite

in z zvrhano mero se vrnite domov! Le to vam moramo povedati, da ne smete svojih dobrotnikov in znancev poznati zgolj takrat, kadar vam pravijo: »Na!«, ampak tudi, če so žalostni, bolni, v stiski. Ne hodite do njih samo takrat, ko obhajajo svoj god, da jim voščite srečo, ampak jim tudi radi pomagajte, kadar rabijo pomoči.

Ej, kaj nam je še prišlo na misel! Ali veste, da Dobnikarjev Francelj samo to govori in samo na to misli, da bo pokradel pri sosedu vse tiste hruške, tiste tam v kotu, ki so rumene kot maslo in sladke kot med? In da prav ta fant najrajši hodi otrokom nagajat, da najrajši postopa po vasi in draži mirne živali in ljudi? Veste, temu porednežu bi bilo pa dobro malo ušesa naviti. Za danes mu jih ne bomo. To vas pa prosimo in to od vas želimo, da nobeden izmed vas ne bi bil temu fantalinu podoben, ako hočete, da si ostanemo prijatelji.

Ali bo tako? — Bo! — Potem dobro!

Mirko Kunčič:

**Maj je v deželi.**

Zarja je vstala iz démantne postelje,  
svetlo pogledala s holmca: ku-ku!  
In sta pastir in škrjanček zajuckala  
v sladkem zavzetju čez polje: »Juhu!«

Divno oblački so se razblesteli,  
ko da so pravkar iz raja prišli.  
Maj je v deželi... Še škratu od vzhičenja  
trese se tolsti trebušček: hi, hi!

Nove so šolnčke ptički obuli,  
nove nadele si kapice  
rože v goščavi... Zaspirajte, murni!  
Spatje gredo že na rajanje.

Murni že svirajo — hopsasa, rajsasa!  
Ptički pojo, da nikoli tako.  
Spatje-metuljčki pa rajajo, rajajo,  
kot da najel jih je nekdo za to.